

Domaniowska:

GAZETA PARAFII RZYMSKOKATOLICKIEJ NMP MATKI KOŚCIOŁA // WWW.DOMANIEWSKA.PL/GAZETA

11/2011 13.03.2011 r.

I NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU

Dlaczego pościmy?

W TĘDY DUCH WYPROWADZIŁ JEZUSA NA PUSTYNIĘ, ABY BYŁ KUSZONY PRZEZ DIABŁA. A GDY POŚCIŁ JUŻ CZTERDZIEŚCI DNI I CZTERDZIEŚCI NOCY, POCZUŁ W KOŃCU GŁÓD. W TĘDY PRZYSTĄPIŁ KUSCIEL I RZEKŁ DO NIEGO: «JEŚLI JESTEŚ SYNEM BOŻYM, POWIEDZ, ŻEBY TE KAMIEŃ STAŁ SIĘ CHLEBEM». LECZ ON MU ODPARŁ: «NAPISANE JEST: NIE SAMYM CHLEBEM ŻYJE CZŁOWIEK, ALE KAŻDYM SŁOWEM, KTÓRE POCHODZI Z UST BOŻYCH». W TĘDY WZIĄŁ GO DIABEŁ DO MIASTA ŚWIĘTEGO, POSTAWIŁ NA SZCZycIE NAROŻNIKA ŚWIĄTYNI I RZEKŁ MU: «JEŚLI JESTEŚ SYNEM BOŻYM, RZUC SIĘ W DÓŁ, NAPISANE JEST BOWIEM: ANIOŁOM SWOIM DA ROZKAZ CO DO CIEBIE, A NA RĘKACH NOSIĆ CIĘ BĘDĄ, BYŚ PRZYPADKIEM NIE URAZIŁ SWEJ NOGI O KAMIEŃ». ODRZEKŁ MU JEZUS: «ALE NAPISANE JEST TAKŻE: NIE BĘDZIESZ WYSTAWIAŁ NA PRÓBĘ PANA, BOGA SWEGO». JESZCZE RAZ WZIĄŁ GO DIABEŁ NA BARDZO WYSOKĄ GÓRĘ, POKAZAŁ MU WSZYSTKIE KRÓLESTWA ŚWIATA ORAZ ICH PRZEPYCH I RZEKŁ DO NIEGO: «DAM CI TO WSZYSTKO, JEŚLI UPADNIESZ I ODDASZ MI POKŁON». NA TO ODRZEKŁ MU JEZUS: «IDŹ PRECZ, SZATANIE! JEST BOWIEM NAPISANE: PANU, BOGU SWEMU, BĘDZIESZ ODDAWAŁ POKŁON I JEMU SAMEMU SŁUŻYĆ BĘDZIESZ». W TĘDY OPUŚCIŁ GO DIABEŁ, A OTO PRZYSTĄPILI ANIOŁOWIE I USEŁGIWALI MU. (Mt 4,1-11)

FRAGMENT CHRZTU PAŃSKIEGO Z SEMINARIUM RM W WARSZAWIE. KIKO ARGÜELLO

KIEDY BYŁEM DZIECKIEM NIGDY NIE LUBIŁEM Wielkiego Postu. Źle mi się kojarzył. Nie mogłem jeść tyle słodczy ile bym chciał, ani nie mogłem spokojnie oglądać telewizji, bo zaraz słyszałem od rodziców: „Jest Wielki Post! Mógłbyś trochę pościć”. Kiedyś nie wytrzymałem i w gniewie wyraziłem swoje niezadowolenie. Usłyszałem wtedy od mamy: „Wiesz dlaczego pościmy? Bo przygotowujemy się na wielkie Święto!”. Wtedy tego nie rozumiałem, ale dziś wiem, że miała rację.

Bo Wielki Post nie miałby sensu bez Wielkanocy! Zmartwychwstanie Jezusa jest centrum naszej wiary. Przygotujemy się do niego walcząc z tym wszystkim, co nam nie pozwala je „świętować”, czyli czuć się kochanymi przez Boga i kochać „tak, jak On nas umiował”. To jest walka z naszym egoizmem, który zmusza nas każdego dnia do tego, byśmy żyli tylko dla siebie.

Dlatego przychodzi nam na pomoc dzisiejsza Ewangelia, która mówi: „Wyrzekajcie się szatana i jego propozycji! Przez te pokusy, które każdy z nas przeżywa, szatan chce nas przekonać, że Pan Bóg nas nie kocha, że nie obchodzimy go. Demon zaprasza nas do zabiegania jedynie o „chleb powszedni” (I pokusa), do „wystawiania Boga na próbę” (II pokusa) i do bałwochwalstwa (III pokusa). Ale Jezus zwyciężył w naszym imieniu te trzy pokusy. W Nim również i my możemy wyrzekać się szatana i żyć w wolności dzieci Bożych: „upodabniając się do Chrystusa, aby przeżyć głębokie nawrócenie naszego życia”.

(ks. Matteo Campagnaro)

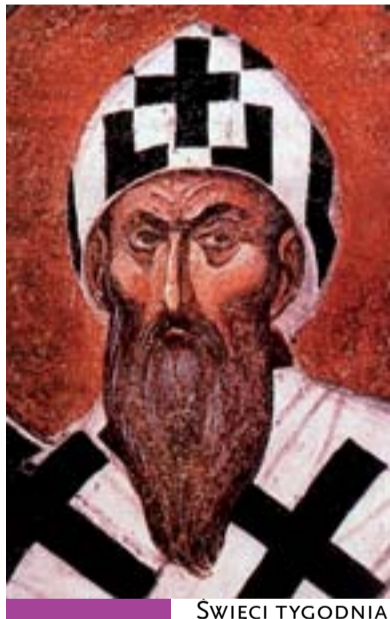
SŁOWO PROBOSZCZA Na Wielki Post

MOŻEMY DZIĘKOWAĆ Panu Bogu, że doprowadza nasze życie do kolejnego Wielkiego Postu. Dla niektórych parafian będzie to ostatni Post w ich życiu. Dlatego jesteśmy wezwani, aby przeżyć go dobrze, w wierze.

Bardzo piękne wprowadzenie w czas Wielkiego Postu daje nam Benedykt XVI. Kieruje on do nas Orędzie i zaprasza, abyśmy odkryli nasz własny chrzest. Umierać razem z Chrystusem, żeby później być z Nim wskrzeszonym do życia. Ojciec Święty wzywa nas, aby przeżywać Wielki Post tak jak Katechumenat, który prowadzi nas do chrztu! Zaprasza ochrzczonych do pogłębiania tajemnicy tego sakramentu. Żeby tę noc paschalną przeżyć w dziękczynieniu za chrzest, który otrzymaliśmy, który nas zanurza w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa.

Będziemy razem pielgrzymować przez wszystkie liturgie, przez wspólną modlitwę, nabożeństwa Drogi Krzyżowej, Gorzkie żale, przez poranną Jutrznę czy wieczorne Nieszpory powiązane z Wyznaniem Wiary niektórych parafian. Również przez praktykę postu, modlitwy i jałmużny.

ks. Jan Zieliński

ŚWIĘCI TYGODNIA

Cyryl

Św. Cyryl Jerozolimski (18/3)

Grecki biskup Jerozolimy (315-386), doktor Kościoła. Żył w czasach szerzącej się herezji arianskiej. Urodzony w Jerozolimie ok. 315 r., w chrześcijańskiej rodzinie. Otrzymał staranne wykształcenie humanistyczne.

Święcenia diakonatu (334 r.) przyjął z rąk św. Makarego, a święcenia kapłańskie odebrał z rąk – św. Maksyma (344 r.). W niespełna cztery lata później został wyświęcony na biskupa przez Akacjusza – wpływowego metropolitę Cezarei, zagorzałego zwolennika ariani-

zmu. Akacjusz przypuszczał, że w ten sposób zyska w Cyrylu sprzymierzeńca w krzewieniu herezyckiej idei. Jednak Cyryl bardzo szybko stał się z Akacjuszem zarówno na płaszczyźnie wiary jak i prawa domagając się autonomii dla własnej metropolii. Akacjusz wówczas skłonił cesarza Konstancjusza, by ten skazał Cyryla na wygnanie. Zesłanie do Tarsu (351 r.) trwało 9 lat.

Oskarżono również Cyryla o sprzeniewierzenie majątku kościelnego po tym, jak podczas klęski głodu wyprzedził część mebli oraz szat liturgicznych, aby wspomóc głodujących braci. Na karę banicji z powodu jego sprzeciwu wobec arianizmu skazano Cyryla jeszcze dwukrotnie. Na wygnaniu spędził łącznie ponad 16 lat.

Cyryl w swojej praktyce duszpasterskiej przygotowywał katechumenów do chrztu, głosząc wspaniałe homilie i katechezy w Bazylice Grobu Pańskiego. Z 24 zachowanych katechez 18 było skierowanych do katechumenów. Pierwsze nauki traktują o wskazaniach przedchrześcijańskich, nawróceniu z pogańskich obyczajów, sakramencie chrztu, dziesięciu prawdach dogmatycznych zawartych w Credo. Kolejne tworzą tzw. „katechezę ciągłą” i dotyczą Symbolu Jerozolimskiego (chodzi o bóstwo Jezusa, Boga-człowieka, współistotnego

Ojcu). Pięć ostatnich, nazywanych „mistagogicznymi”, traktuje o obrzędzie chrztu, krzyżmie, Ciele i Krwi Chrystusa i liturgii Eucharystycznej. Jest tu też objaśnienie modlitwy „Ojczy nasz”.

Cyryl opisał też cud, jaki miał miejsce w Jerozolimie: 7 maja 351 r. o godzinie 9 rano ukazał się nad Golgotą ogromny świetlisty krzyż, rozciągający się aż do Góry Oliwnej i „*blask jego był większy niż blask słońca*”. (1S)

POPIELEC

Przemiętło wypaliło się zgasło
został tylko popiół
zdumienie i pytanie co dalej

dzisiaj przyjmij ten proch na głowę
a do serca ogień posłany na ziemię
on nie gaśnie i nie przemija
niesie go ewangelia przez wieki
nawróć się.

ks. Jan Zieliński
FOT. WOJCIECH WĘGRZYŃSKI

MAGISTERIUM KOŚCIOŁA Chrzest i Post

Benedykt XVI w tegorocznym orędziu na Wielki Post skupia się na temacie naszego chrztu. Według Ojca Świętego „w tym sakramencie realizuje się owa wielka tajemnica, przez którą człowiek umiera dla grzechu, uzyskuje udział w nowym życiu w Zmartwychwstałym Chrystusie i otrzymuje tego samego Ducha Bożego, który wskrzesił Chrystusa z martwych (por. Rz 8,11)”. Papież podkreśla, że jesteśmy powołani, „by przeżywać każdego dnia to, co ten Sakrament oznacza i realizuje, w coraz hojniejszym i autentycznym naśladowaniu Chrystusa”, gdyż „nasze zanurzenie w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa przez sakrament chrztu każdego dnia nas pobudza, by uwolnić nasze serca od ciężaru rzeczy materialnych, od egoistycznego przywiązania do «ziemi», które nas zubaża i które przeszkadza nam być dyspozycywnymi i otwartymi na Boga i na bliźniego”. Celem Wielkiego Postu jest natomiast według Benedykta XVI uczyć: „żyć w świecie coraz bardziej radykalną miłością Chrystusa”. Czas ten jest więc „dogodnym momentem, aby na nowo uznać naszą słabość, przyjąć, ze szczerą rewizją życia, odnawiającą Łaskę Sakramentu Pokuty i podążać w zdecydowany sposób w stronę Chrystusa”. (MB)

TEMAT TYGODNIA

Po co jest Wielki Post?

Okres Wielkiego Postu zaczynający się w Środę Popielcową, a kończący się przed wielkoczwartkową Mszą Wieczery Pańskiej możemy określić, jako czas łaski dany ludziom przez miłosiernego Boga.

WE WSPÓLNOŚCIE, DZIĘKI Jego pomocy przez okres 40 dni wypełnionych modlitwą, dziełami miłosierdzia, częstym uczestnictwem w sakramencie pokuty, wstrzeźliwością i postem możemy przygotowywać się do szczytowego momentu i centrum całego roku liturgicznego, jakim jest misterium paschalne Chrystusa – źródło całego życia chrześcijańskiego. Liturgia Wielkiego Postu skupia się na dwóch tematach: chryście i pokucie. Według Benedykta XVI celem wielkopostnego podkreśle-

usposabiać wiernych, gorliwych oddających się słuchaniu Bożego słowa i modlitwie, do obchodzenia paschalnego misterium” (KL109). Szczególną rolę mogą tu odegrać czytania z poszczególnych niedziel Wielkiego Postu. Teksty te są zachętą do wierności zobowiązaniom wynikającym ze chrztu czyli opowiedzenia się za Chrystusem, zdystansowania się od szatana, radykalnej zmiany sposobu myślenia, postępowania i wartościowania.

Drugim ważnym tematem Wielkiego Postu jest pokuta, która

odniesieniu do samego siebie, do Boga i do innych ludzi” (KKK 1434). Jak zauważa Benedykt XVI w cytowanym wyżej orędziu „post (...) nabiera dla chrześcijanina znaczenia głęboko religijnego: czyniąc nasz stół uboższym, uczymy się pokonywać egoizm, aby żyć w logice daru i miłości; znosząc pozbawienie czegoś – i to nie tylko zbytecznego – uczymy się odwracać spojrzenie od naszego „ja”, aby odkryć Kogoś obok nas i rozpoznać Boga w obliczach tylu naszych braci”. Drugą formą pokuty jest modlitwa, w niej znajdujemy czas dla Boga, by poznać, że „Jego słowa nie przeminą” (por. Mk 13,31), by wejść w tę intymną wspólnotę z Nim, „której nikt nie będzie mógł nam odebrać” (por. J 16,22) i która otwiera nas na nadzieję, która nie zwodzi, na życie wieczne (orędzie Benedykta XVI na Wielki Post 2011). Praktykowanie

jałmużny jest według papieża „wezwanem do prymatu Boga i do uwagi skierowanej na bliźniego, aby na nowo odkryć naszego dobrego Ojca i przyjąć Jego miłosierdzie”, gdyż „batwochwalcze służenie dobrom materialnym nie tylko oddala od drugiej osoby, ale odziera człowieka, czyni go nieszczęśliwym, łudzi go, nie urzeczywistniając tego, co obiecuje, ponieważ umieszcza rzeczy materialne na miejscu Boga, jedyne źródła

życia”. „Poprzez tradycyjne praktyki postu, jałmużny i modlitwy, wyrazi zaangażowania w nawrócenie, Wielki Post uczy żyć w świecie coraz bardziej radykalną miłością Chrystusa” – przypomina Ojciec Święty.

W przeżywaniu okresu Wielkiego Postu mogą nam pomóc specjalne nabożeństwa: Droga Krzyżowa (w naszym kościele w pt. o 17.30 – dzieci, 18.15 – dorośli), Gorzkie Żale (w niedz. o 18) oraz Jutrznia (pn.–pt. o 6.00), a także udział w rekolekcjach (10.00–13.04). (Oprac. Marcin Borzęcki)

Motyw Kuszenia Jezusa w ikonografii chrześcijańskiej

Przyjrzyjmy się dziełu malarza Duccio di Buoninsegna „Kuszenie Jezusa”. Pochodzi ono z początku XIV wieku. Główną postacią kompozycji jest Chrystus. Widzimy go z uniesioną prawicą stojącego na skale. Kolor czerwony jego stroju symbolizuje boskość i królewski majestat. Jest też kolorem zwycięstwa zmartwychwstania nad śmiercią. Kolor niebieski to symbol nieba i Bożego Królestwa. Widoczny jest podział obrazu po skosie. Przestrzeń bliżej nas jest jasna. Oba plany, jany bliższy i ciemny oddalony to ścierające się siły dobra i zła. To symboliczny znak kuszenia. Brąz to ziemia, doczesność i domena złego ducha. Szatan, jako upadły anioł ma skrzydła, oszpeconą twarz i czarną, odróżniającą postać. Jest umiejscowiony po lewej stronie obrazu. Za plecami Chrystusa stoją piękne, jasne postaci aniołów. Mają one przewagę liczebną nad diabłem. Aniołowie wspierają Kuszonego swoją modlitwą. Scenerię opowieści stanowi nieprzyjazny, skalisty krajobraz. U stóp Jezusa widzimy symboliczne wyobrażenie miast, którymi kusi szatan Jezusa. Architektura wyobrażonych budowli przywodzi na myśl okolice Sieny, w której tworzył malarz. (Oprac. PF)

nia tajemnicy chrztu jest spotkanie z Chrystusem, „które kształtuje całe istnienie ochrzczonego, daje mu życie Boże i wzywa go do szczerego nawrócenia, sprawionego i podtrzymanego przez Łaskę, które prowadzi go do osiągnięcia dojrzałej postawy Chrystusa” (orędzie na Wielki Post 2011). Wynika z tego, że Wielki Post „przez przypomnienie chrztu lub też przygotowanie do niego (...) ma

powinna prowadzić do prawdziwego nawrócenia i odnowy życia. Ma ona na celu uświadomienie wiernym właściwego rozumienia grzechu jako zniewagi Boga, jego społecznych skutków i konieczności modlitwy za grzeszników (por KL 109). Do najbardziej znanych form wielkopostnej pokuty należą: post modlitwa i jałmużna: „wyrażają one nawrócenie w

ZASŁUBINY MARI I JÓZEFEM – OBRAZ RAFAELA SANTIAGO ZNANY TAKŻE JAKO ZASŁUBINY MARI I. 1504 R. OLEJ NA DESCE, 170 X 118 CM. OBECNIE W MEDIOLAŃSKIEJ PINACOTECA DI BRERA.

SYMBOLE CHRZEŚCIJAŃSKIE. ANNA JUSTYNA SŁOMKA

Święty Józef

OBLUBIENIEC NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY TO BARDZO ZAGADKOWA POSTAĆ. Wiadomo o nim, że był człowiekiem sprawiedliwym, pochodził z rodu Dawida i że wykonywał zawód cieśli. Ewangelie nie mówią natomiast nic o jego wieku w momencie zaślubin z Maryją. W średniowieczu najczęściej przedstawiano go jako starca, zaś od czasów renesansu – jako młodzieńca w sile wieku. Ewangelia apokryficzna, zwana Protoewangelia Jakuba, mówi, że Józef był wdowcem w podeszłym wieku, mającym dorosłe dzieci.

Okoliczności zaślubin Marii i Józefa opisują tylko przekazy pozaewangeliczne, takie jak „Złota legenda” Jakuba de Voragine. Czytamy w niej, że Maria jako czternastoletnia dziewczyna opuściła świątynię w Jerozolimie, w której przebywała już od trzeciego roku życia. Młode dziewczęta po zakończeniu swej służby w świątyni powracały do domu rodziców, aby następnie wyjść za mąż. Maria nie pragnęła jednak małżeństwa. Upierała się, że jej przeznaczeniem jest służba Bogu. Arcykapłan prosił więc Boga o znak. Wokół ołtarza zebrali się kawalerowie z rodu Dawida, a każdy z nich miał ze sobą łaskę. I to właśnie na łasce Józefa usiadła

gołębicą – znak Ducha Świętego (według innych przekazów jego łaska okryła się liśćmi i kwiatami).

Tę właśnie scenę przedstawił Rafael Santi na obrazie „Zaślubiny Marii z Józefem”. Na placu przed budynkiem świątyni arcykapłan błogosławi nowożeńcom. Józef, ukazany tutaj jako młody mężczyzna z krótką brodą, nakłada pierścień na palec Marii. Jeden z pokonanych rywali Józefa łamie na kolanie niepotrzebną już łaskę.

Święty Józef pojawia się w scenach Bożego Narodzenia, a także ucieczki do Egiptu, której konieczność objawił mu anioł podczas snu. W rodzajowych scenach z dzieciństwa Jezusa najczęściej ma przy sobie narzędzia ciesielskie. Jeżeli Jezus jest ukazany jako starszy chłopiec, jego przybrany ojciec uczy go pracy przy warsztacie. Józef towarzyszy też Marii, kiedy dwunastoletni Jezus gubi się w Jerozolimie. I wreszcie ostatnią sceną, w której spotykamy Józefa, jest rzadko przedstawiana przez artystów chwila jego śmierci. Legenda o Józefie Cieśli mówi, że ziemski ojciec Jezusa zmarł, zanim Ten rozpoczął działalność publiczną. Ponieważ zaś sam Zbawiciel towarzyszył ostatnim chwilom swego opiekuna, święty Józef stał się patronem dobrej śmierci wszystkich wierzących.

GRAFIKI Z METRA. WALKA KARNAWAŁU Z POSTEM. ATWORK.PL

GAZETA W INTERNECIE: //WWW.DOMANIEWSKA.PL/GAZETA

Domaniewska: GAZETA PARAFII RZYMSKOKATOLICKIEJ NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY MATKI KOŚCIOŁA //WWW.DOMANIEWSKA.PL REDAKTOR NACZELNY: KS. MATTEO CAMPAGNARO MATTEO.CAMPAGNARO@GMAIL.COM REDAKCJA: ALINA BERENT, MARCIN BORZĘCKI, MAŁGORZATA BUJNIK /AT WORK/, ANNA DOBROWOLSKA, PAULINA FARYSEJ, JOANNA KALBARCZYK, GRZEGORZ KOJRO, MARIA KUĆIŃSKA, KAROLINA KUJAWA, JAKUB KUNICKI, NATALIA LICHOSIK, JOANNA NAPIÓRKOWSKA, ANNA SŁOMKA, KRZYSZTOF SŁOMKA /AT WORK/, IRENA STYSIAK, ELŻBIETA WALISZEWSKA, MACIEK WICHNIEWICZ. KONTAKT Z CZYTELNIKAMI: GDOMANIEWSKA@GMAIL.COM. PROJEKT I PRODUKCJA: AT WORK //WWW.ATWORK.PL. ILUSTRACJA NA PIERWSZEJ STRONIE POCHODZI Z SEMINARIUM REDEMPTORIS MATER W WARSZAWIE